

No. 15

ANUL IV

28 IV 1935

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Calea Victoriei No. 8
TELEFON 2190-13

Victoria

16 PAGINI 2 LEI

Director și proprietar:
MARTON HERTZ
Redactor responsabil:
ST. FREMÂT

ZIAR COTIDIAN CU ULTIMELE NOUȚĂȚI ȘI ȘTIRI LITERARE

DUHOVNICUL - SATĂNEI

Smucindu-se din nou, cămașa i se sfâșie și nenorocita rămase aproape goală în brațele ticălosului (pag. 211).

CONTESA WALEWSKA

Amanta lui Napoleon Bonaparte

Când toți l-au părăsit pe marele geniu războinic al Franței, în clipele de trist exil de pe insula Elba, o singură ființă i-a rămas credincioasă, — o femeie: Contesa Leonora Walewska.

E mișcătoare până la lacrimi povestea de dragoste dintre cuceritorul lumii și frumoasa nobilă poloneză, care și-a sacrificat totul pentru acela care-i cucerise inima. O iubire mare, înălțătoare, care n'a ținut seamă de piedici și despre care se poate zice că a înrăurit în mare măsură politica Europei.

Volumul 33 al Colecției „FEMEI CELEBRE” redă pe larg acest roman de dragoste al cărui eroi au intrat în istorie.

Cartea se găsește la toate librăriile și chioșcurile de ziare, cu zece lei exemplarul.

PETRE BELLU

Autorul care a obținut cel mai mare tiraj atins vreodată în literatura românească, a terminat un nou roman, intitulat „CAZUL DOAMNEI PREDESCU”, care va apare în curând în Editura Ig. Hertz

LEGEA CONVERSIUNII

Ce trebuie să facă datornicii

**până la scadența
de 15 Mai 1935 ?**

Indrumări practice de

Avocat S. B. Faibeș

Lei 15 la toți librarii și depozitarii de ziare.

Depozitul general Editura IG. HERTZ,

București I, Calea Victoriei No. 5

cât am putut înțelege eu, trebue să te ascunzi de lume. N'ai vrea să-mi spui și mie despre ce este vorba?

Ilinca se uită aproape speriată la ofițer. Întrebarea lui Salines nu era decât foarte firească. El o salvase din mâinile bătrânei Kassay și ale ticălosului Petre Cara și avea tot dreptul să vrea să știe, pe cine salvase.

Dar cum să-și desvăluie ea sufletul în fața unui străin, chiar dacă acesta era un binefăcător al ei, cum să fie ea însăși aceea, care să împrăstie în lume vestea mârșavei purtări a propriei sale mame?

Cugetul nevinovat al Ilincăi nu se putea împăca cu un asemenea gând, mai ales că Horia o făcuse să înțeleagă, ce grozave neplăceri ar fi avut contesa Veturia, dacă Bela Szomoroky afla adevărul.

De aceea, cu toată durerea pe care i-o pricinuisese nevrednica purtare a mamei sale, fata se hotărî să nu desvăluie întregul adevăr și să-i spună binefăcătorului său, din taina ei, numai atât, cât putea să spună, fără a atinge cinstea mamei sale.

Ea îi povesti deci maiorului tristele împrejurări ale morții văduvei lui Ilie Măeruș și cruzimea argaților, cari nu o lăsaseră nici măcar să o îngroape pe aceea, pe care o crezuse mama ei. Aminti de destăinuirea de pe patul morții a muribundeii, dar îi spuse maiorului că bătrâna a închis ochii, mai înainte de a-i desvălui numele mamei sale.

— Apoi — urmă Ilinca, brodind la întâmplare o poveste, spre a ascunde ticăloșia mamei sale — cum știam că împăratul va trece prin Galda, am fugit din câmp și m'am apropiat de caleașca lui aurită, spre a-i înmâna o jalbă în care-l rugam să-mi dea voie să-mi îngrop moarta.

Nu știu cine, nu știu de unde, s'a tras tocmai atunci un foc de armă asupra caleștii împărătești și cei din alaiu au crezut că eu am fost. M'au arestat, m'au aruncat în temniță și dacă nu era cineva... un Român curajos, care să mă scoată de acolo, astăzi nu aș mai fi printre cei vii.

Cu cât înainta Ilinca în povestirea ei, cu atât ochii maiorului luceau mai aprins, cu atât se întipărea parcă mai hotărît un zâmbet de mulțumire în jurul buzelor sale.

Fata văzu lucirea ochilor, văzu și zâmbetul chiar, dar le judecă așa după cum le-ar fi judecat oricine altul în locul ei.

Ea luă lucirea ochilor drept un semn al revoltei care-l cuprinsese pe binefăcătorul ei, iar zâmbetul, drept un zâmbet de amarnică compătimire.

— Și cine este curajosul bărnat, care te-a scăpat din temniță? — întrebă maiorul.

Ilinca rămase o clipă pe gânduri, mai înainte de a răspunde.

Nu, nu putea să spună numele lui Coriolan, deoarece aceasta ar fi însemnat să atragă urgia contelui asupra lui.

O, dacă ar fi știut ea că între timp această urgie se deslănțuise cu toată furia împotriva iubitului ei!

Nici pe Horia nu voia să-l numească, deoarece se putea afla că și acesta fusese aruncat împreună cu ea în Cușca Lupilor.

Atunci zise la întâmplare:

— Un țăran român... un iobag.... care a fugit de pe moșia contelui Szomoroky...

— Il cunoșteai mai dinainte pe acest țăran? — urmă maiorul să o întrebe. — Era vreun flăcău din Galda... care te plăcea?

— Nu, nu era flăcău... era bătrân — făcu Ilinca, fără a înțelege bine dedesubtul întrebării ofițerului.

— Un nenorocit, căruia sbirii Năpărcii din Galda îi omorâseră și nevasta și copilul nou născut.

— Cum se poate un bătrân, cu copil nou născut? — căzu bănuitoare noua întrebare a lui Salines.

Ilinca se cam încurcă și cu mare greutate isbuti să îndruge:

— Nu am înțeles un moșneag... ci un om asezat... un om înșurat.

Maiorul dădu din cap, zâmbi ironic și în gând își zise:

— Trebuie să fie vorba de vreun ibovnic din sat! Dar i-l scot eu din cap!

Apoi se ridică de la masă și zise:

— Acum trebuie să te odihnești copila mea, căci vei fi obosită. Măine apoi, vom mai sta de vorbă și vom căuta să vedem ce este de făcut pentru tine.

Cu aceste cuvinte se sculă de la masă, o luă pe fată de braț și porni cu ea pe coridorul ce ducea la odaia de mosafiri, pe care i-o pusese Ilincai la dispoziție.

Pe drum fetei i se păru că maiorul o strânge de braț într'un fel cam ciudat și căută să-l îndepărteze puțin de lângă sine.

Salines pricepu pe semne gândul ei, căci zise:

— Coridorul este îngust, copila mea și cum nu-l cunoști încă, bagă de seamă să nu te lovești de pereți.

Atât de desăvârșită era arta de a se preface a maiorului Salines, încât Ilinca se liniști iarăși și iarăși rămase încredințată că binefăcătorul ei era însuflețit de gândurile cele mai bune față de dânsa.

Inserarea se lăsase deasupra orașului.

În salonul cu mobile scumpe al locuinței sale, maiorul conte Salines se plimba înfrigurat de colo până colo, mormăind frânturi de fraze:

— De o mie de ori mai bine... Și nu-mi va cere bani... Apoi, mult mai tânără, mai fragedă....

Din când în când se îndrepta spre ușă, hotărât parcă să dea busna prin ea, dar când să pună mâna pe clanță se răsgândeă, murmurând:

— Nu... încă nu! S'ar speria! Dar e atât de frumoasă !.... Sângele îmi fierbe în vine... Niciodată simțurile nu mi-au fost atât de biciuite lângă Carolina....

Apoi iar își reîncepea plimbarea prin odaie și iarăși vorbea singur.

Odată însă, când porni spre ușă, nu se mai putu stăpâni. El apăsă pe clantă, ieși în coridor și se îndreptă, tremurând din tot corpul, spre odaia de mosafiri, care se găsea așezată în partea dinspre grădină a casei.

Când ajunse în apropierea ei, își încetini mersul și până la ușă înaintă în vârful degetelor.

Acolo își lipi urechea de scândură și ascultă.

Nimic nu se auzea dinăuntru, nici măcar răsunarea regulată a copilei, care după socoteala lui trebuia să fi adormit între timp.

Cu multă băgare de seamă puse mâna pe clantă și apăsă.

Ușa se întredeschise, fiindcă broasca odăii de mosafiri nu avea cheie, pentru motive pe care le vom cunoaște mai târziu.

Se pare însă că Ilincă asezase în dreptul ușii vreun scaun, sau vreo altă mobilă, căci ofițerul se văzu nevoit să împingă cu putere, până când reuși

să o deschidă îndeajuns, spre a putea trece prin deschizătură.

Scaunul așezat în dreptul ușii se răsturnă însă și Ilinca sări din somn, cu un țipăt de groază.

— Nu te teme, copila mea — zise maiorul Salines. — Eu sunt, unchiul tău!

— D-ta? — băgui fata, care își trase pătura până la ochi. — Dar ce cauți noaptea în odaia mea? Nu-ți dai seama că sunt desbrăcată?

Din tonul fetei reieșea lămurit toată revolta care o cuprinsese, și pe drept cuvânt.

Dar Salines răspunse liniștit:

— De bătrânul tău unchiu nu trebuie să te ferești, copila mea! De altfel, dacă am venit acum la tine, este numai din pricina grijii pe care ți-o port. Măine de dimineață Excelența Sa, baronul general Preiss, comandantul suprem al armatelor din Ardeal, vine la Alba Iulia și cu acest prilej vreau să-i vorbesc despre tine, pentru a-l hotărî să ceară el însuși de la împărat grațierea ta.

„Cum în cele povestite de tine sunt unele amănunte, pe care nu le înțeleg pe deplin, am venit să-mi mai spui odată cum s'au petrecut lucrurile și să-mi dai lămuririle necesare.

În vreme ce spunea acestea, maiorul închisese ușa, se apropiase de pat, prin întuneric și se așezase pe marginea lui.

Ilinca se ghemuise lângă perete și cu toate asigurările date de binefăcătorul ei, totuși nu-și putu alunga din suflet simțământul de neliniște, de teamă, care o cuprinsese.

Și simțământul acesta era atât de puternic, atât de hotărît, încât biata fată nu fu în stare să îngâne niciun singur cuvânt spre a-i răspunde maiorului într'un fel sau în altul.

Salines se lăsă și mai mult spre fundul patului, atinse cu mâna-i dreaptă mijlocul lincăi și fără a băga în seamă tremuratul ce o cuprinsese pe fată, zise:

— Fiindcă vezi tu, draga mea, eu țin cu tot dinadinsul să te scap din încurcătură... să te scap de

furioasa urmărire a contelui Szomoroky. Și țin să fac aceasta, fiindcă ești frumoasă ca nimeni alta, ești gingașă ca o adevărată prințesă, iar frumusețea și gingășia ta m'au subjugat din prima clipă când te-am văzut...

— Dumnezeule — băigui fata, abia mai putând respira de groază. — M'ai atras într-o cursă.... M'ai înșelat.. m'ai mințit... Spuneai că ești însurat.. că ai doi copii... O, nenorocita de mine, cum de nu mi-am dat dat seama că toate acestea erau minciuni, când după ce m'ai adus în casă nu ți-am văzut nici soția și nici copiii?

Salines nu dăduse nicio însemnătate tânguirilor fetei, ci se așezase și mai bine în pat, astfel încât acum biata fată, spre a scăpa de el, se ghemuise lângă speteaza de la cap a patului, așezându-și în față, ca un scut, cele două perne de sub căpătâi.

— Nu ți-am spus nicio minciună — făcu ade-menitorul. — Sunt însurat și am și doi copii. Dacă însă nu i-ai văzut aici, este fiindcă familia mea locuiește la Viena. Așa dar, trebuie să înțelegi, frumoasa mea Ilincuță, că de nevasta și copiii mei nu trebuie să mă temi... iar în casă nu locuiesc decât cei doi vistavoi ai mei, cari mi se supun orbește...

Zicând acestea, maiorul își întinse mâinile spre fată, spre a o apuca de mijloc.

— Inapoi! — strigă însă desnădăjduita copilă, împingând cu putere una din perne în ofițer. — Ai părul alb... Nu te temi de Dumnezeu?... Aș putea să-ți fiu copil!

— Drăguță — răspunse însă decăzutul ofițer — nu îndruga cuvinte, care nu au niciun rost! La urma urmelor ar trebui să-ți dai seama că un ofițer superior al împăratului, chiar dacă are părul alb, tot prețuiește mai mult decât un iobag, un țaran murdar ca acela care te-a scos din închisoare și la care fără îndoială că te gândești.

— Nu-ți dau voie să-l faci un țaran murdar pe acela, care cu riscul vieții sale m'a scos din Cușca Lupilor! — strigă Ilinca, infuriată că maiorul în-

drăsnea să vorbească astfel de idolul ei, chipeşul şi nobilul Coriolan.

— Aha! — făcu atunci Salines, batjocoritor. — Aşa dar nu m'am înşelat! Cel ce te-a scos din Cuşca Lupilor este ibovnicul tău!... Dacă ar fi el aici, în locul meu, fără îndoială că nu te-ai mai feri aşa!... Dar atunci, cu atât mai mult merit şi eu o răsplată... El te-a scos din temniţă, cu siguranţă fiindcă i-ai dat răsplata mai dinainte. Eu te-am smuls din ghiarele lui Kassayné, deci o răsplată mi se cuvine şi mie, mai ales că ți-o cer după ce te-am salvat şi nu înainte, ca ţăranul tău.

Obrajii feetei se aprinseră ca jăratecul la auzul acestor cuvinte neruşinate. Din nefericire, cu toate că nu avea decât optsprezece ani, asemenea vorbe mai auziseră urechile ei. Argatii, logofetii, pandurii de pe moşia contelui Szomoroky nu se sfîiseră să i le spună în nenumărate rânduri, ei, o simplă iobagă iaţă de care se puteau purta oricum, fără teamă că vor fi pedepsiţi.

Dar aceia erau oameni de rând, de la cari nu se putea aştepta ra o vorbă mai aleasă, pe când acesta era ofiţer superior în armata împăratului, era un om care primise o creştere cuviincioasă şi din gura căruia asemenea cuvinte o făceau să se ruşineze până în adâncul sufletului.

Tocmai de aceea şi viclenia cu care o ademenise în casa lui i se părea şi mai mârşavă, şi mai monstruoasă.

— Taci!... Pentru numele lui Dumnezeu, nu ți-e ruşine să vorbeşti astfel? — murmură ea, cu glasul înăbuşit de scârbă.

Dar maiorul conte îi tăia vorba, râzând batjocoritor:

— Doreşte poate cuvinte alese, de salon, ţărâna osândită la moarte?... Obrăznicia este prea mare şi dacă n'ai fi atât de frumoasă, te-aş da vistovilor mei, să se amuze ei cu tine. Aşa însă, fiindcă îmi plăci prea mult, te voiu ţine pentru mine...

Și vei fi a mea chiar acum, frumoasă Valahă... fiind-sălbătăcia ta m'a aprins și mai mult...

Mizerabilul se ridică de pe pat și se aruncă întocmai ca o fiară asupra victimei sale.

Ilinca scoase un țipăt de groază și trecând pe sub brațele lui întinse, sări din pat, alergând spre fereastră.

Mai înainte de a ajunge la ea însă, maiorul o prinse pe după mijloc și căută s'o sărute.

De teamă, de rușine, biata fată credea că-și va pierde cunoștința.

I se părea că înnebunește, când se gândea că maiorul o strânge în brațe, aproape goală cum era, cu trupul acoperit numai de cămașa de noamte, subțire, pe carei -o pregătise ademenitorul.

Se sbătea, se smucea și când văzu că, cu toată vârsta destul de înaintată, Salines era încă foarte puternic și își dădu seamă că o va birui, începu să strige, cât o ținea gura.

Peste câteva minute se și auziră pe coridor pași grăbiți.

O licărire de speranță încolți în inima nefericitei copile. Această rază de nădejde nu ținu însă decât câteva clipe.

Maiorul nu-i mai căută buzele cu gura lui încheștată de efortarea făcută, ci se opri, mulțumindu-se s'o strângă în brațe, pentru a nu o scăpa. Apoi, când pașii ajunseră în apropierea ușii, Salines strigă:

— Care sunteți acolo?

— Eu sunt, Hans! — răspunse cineva din coridor.

— Atunci vezi-ți de treabă, căci aici sunt eu și caut să îmblânzesc o porumbiță sălbatecă. Să nu te mai prind prin apropiere nici pe tine și nici pe Antal, ai înțeles?

Drept orice răspuns, vistavoiul se depărtă, grăbit. Pe semne că era obișnuit cu acest soi de aventuri ale stăpânului său.

— Doamne, nu mă lăsa! — se rugă Ilinca și se smuci din nou, cu atâta putere, încât maiorul, care

nu se aștepta la aceasta, o scăpă din mâini.

Fata alergă la fereastră, cu gândul disperat de a se arunca afară. Prefera să-și rupă o mână, un picior, să moară chiar, decât să fie necinstită de bătrânul acesta, a cărui josnică purtare o făcea să-i fie mai scârbă de el, decât de toți argații cari căutasera până atunci să-și bată joc de ea.

Cu mâini tremurânde ea deschise geamul, dar în același timp un strigăt de două ori desnădăjduit îi ieși din piept.

Cineva — poate chiar vîstavoîul din coridor — închidea tocmai obloanele groase de stejar, iar mai-iorul o ajunsese din urmă, o cuprinsese în brațe și o sărutase.

Smucindu-se din nou, cămașa îi se sfâșie în dreptul pieptului și nenorocita rămase aproape goală în brațelet icălosului. (Vezi coperta).

— Indurare! — imploră atunci biata Ilinca, rușinea fără margini care o cuprinsese, făcând-o să-și piardă aproape orice putere de împotrivire. — Ai milă de mine... de nevinovăția mea!

Dar mâinile lui Salines atinseseră pieptul gol al fetei și dorințele-i josnice i se aprinseseră la culme.

Cu toată sălbătăcia simțurilor sale biciuite, el rupse și restul cămășii de pe trupul Ilincăi, care rămase goală în mâinile lui.... acolo, în casa ademenitorului, unde în afară de doi soldați, supuși ca niște câini lingușitori stăpânului lor, nimeni nu-i putea veni în ajutor, nimeni nu o putea salva de rușinea căreia părea hărăzită...

31. — Intâi neamul și pe urmă inima!

Trei bărbați sdraveni, sănătoși și plini de viață se găseau adunați în Peștera Petrarănești, de mai bine de două ceasuri și totuși liniștea din groță era mormântală. Niciunul nu scotea o vorbă, niciunul nu mai respira parcă.

Doi din ei ședeau unul lângă altul, chirciți lângă peretele de piatră al stâncii și se uitau țintă, ca niște statui, la cel de al treilea, care în picioare, în gura peșterii, căta cu privirile în depărtare, peste coroanele copacilor care se întindeau la picioarele lui.

Cei doi erau Horia și Oanea, iar cel de al treilea, acela cu privirile pierdute în nemărginirea zărilor, de unde aștepta parcă ceva, era Coriolan Cristior, cel din urmă vlăstar rămas credincios legii sale, din nobila și vechea familie a Cristiorilor.

Intr'adevăr, Coriolan scruta desimea copacilor, pe care o străbătuse în lung și în lat de nenumărate ori, în decursul ultimei săptămâni, o scruta, în nădejdea că ceea ce nu găsisese în răstimpul acestei săptămâni, va isbuti să zărească de acolo de sus, acum, când desnădăjdea amenința să-l răpună.

O săptămână trecuse numai de când Coriolan Cristior terminase cu viața lui de până atunci, numai o săptămână de când Năpârca din Galda descoperise legăturile care erau în ascuns între nepotul soției sale și unii dintre Români nemulțumiți de asuprairea magnaților unguri.

În răstimpul acestei singure săptămâni însă, voinicul slăbise cât slăbește un bolnav greu, într-o lună.

Obrajii îi erau trași, spatele drept ca lumânarea altădată, se gârbovise, ochii, cu lucirea bolnăvicioasă intraseră în fundul orbitelor.

Iar ceea ce-l rodea, ceea ce-l măcina, nu erau lipsurile de tot soiul, la care nu fusese obișnuit și pe care trebuise să le îndure, nu era patul ca lumea pe care nu-l mai avea, nici mâncarea aleasă la care nu mai ajungea. Era lipsa unei ființe, a unei făpturi gingașe și dragi inimii lui, era lipsa Ilincăi, pe care o pierduse, chiar în ziua în care o găsisese.

Nu rămăsese colț din pădure necercetat, nu rămăsese scorbură nescotocită, dar de urma dispărutei tot nu dăduse, de parcă ar fi înghițit-o pământul.

Căutaseră și Horia și Oanea, dar nici căutările lor nu duseră la niciun rezultat.

Cu o îndrăsneală fără seamăn — căci pandurii lui Szomoroky cutreierau ținutul zi și noapte, spre a da de urmele lor — cei trei voinici coborâseră chiar și prin sate, însă nimeni nu putu să le dea vreo tălmăcire, nimeni nici nu auzise măcar de trecerea Ilincăi pe acolo.

Abătut, istovit, cu sufletul însângerat și inima rănită de moarte, acum pierduse orice nădejde de

a-i mai da de urmă și stătea năucit, cu privirile ațintite spre pădurea, care îi înghițise iubita și care nu voia să-i desvăluie taina dispariției ei.

Atât era de prins de durere, încât a doua latură a dispariției Ilincăi nici nu i se înfățișă înaintea ochilor.

Fiindcă, dacă Ilinca fusese ademenită de cineva, chiar din peșteră, atunci și taina peșterii trebuia să fi fost descoperită și deci viața lui și a tovarășilor săi nu mai era în siguranță.

În mod firesc el trebuia să-și dea seamă de acest amănunt, deoarece nu avea de unde să știe

hotărît, în ce chip dispăruse biata fată.

Dar după cum am spus, la această latură a dispariției nici nu se gândea. Durerea îi era atât de mare, încât propria lui primejdie nici nu-l mai interesa. El se gândea numai la primejdiile care fără îndoială că o pândeau pe dispărută și aceste primejdii și le înfățișa în feluri atât de diferite și de cumplite, încât adeseori se trezea cutremurându-se ei însuși.

Deodată privirile stinse ale voinicului se aprinseră din nou și pentru o clipă ochii lui părură iarăși vii, așa cum fuseseră mai înainte de a-l fi lovit nenorocirea cu llinca.

Coriolan se întoarse și porni cu pași hotărîți spre fundul peșterii.

— Unde te duci, frate Coriolan? — îl întrebă Horia și în vocea lui se putea citi o oarecare neliniște.

— Mă voiu înapoia îndată, frăție! — răspunse voinicul. — Așteptați-mă aici. Poate că alții știu, ceea ce nu știm noi.

Horia pricepu și se liniști, iar Coriolan intră pe unul din cele două coridoare, care duceau spre Împărăția Morții.

Nepotul contesei Veturia mergea prin întunec cu multă ușurință, deoarece cunoștea drumul foarte bine. El pipăia doar cu mâna peretele de stâncă și înainta cu pași hotărîți, fără să se teamă că ar putea cădea în fioroasa prăpastie, ce se căsca de-a curmezișul coridorului, la o sută de pași de la intrare.

Deodată își încetini mersul, apoi, după câțiva pași se opri.

Își duse două degete la gură, împreunându-și degetul arătător cu cel mare, le așeză sub limbă și suflă cu putere.

Un fluierat puternic și prelung ieși atunci din gura lui, fluierat care se pierdu în întunecimea de iad ce-l înconjura pe voinic, pentru a reveni, într'un târziu, în chip de ecou foarte slab.

Trecu un minut, trecură două, trecură cinci, fără ca ceva neobișnuit să se fi întâmplat.

Deodată însă, de dincolo de prăpastia în marginea căreia se oprise voinicul, se ivi la înălțimea unui cap de om, misterioasa lumină verde-albăstruie, care se apropia tot mai mult, de parcă ar fi fost purtată de cineva.

Misterioasa făclie împrăstia în jurul său oarecare lumină. Dar razele ei nu luminau decât înainte, astfel încât era cu neputință să-ți poți da seamă cine se ascundea în dosul ei, sau de cine era purtată. Ea era însă îndestulătoare, spre a arăta gura căscată a prăpastiei ce despărțea lumea celor vii de Împărăția Morții.

— Dumnezeu să fie cu tine, Lumină Vie! — zise Coriolan, pe un ton de adânc respect.

— Și cu tine, fiule! — răspunse vocea misterioasă, care acum părea mai blândă decât fusese când pe Coriolan îl însoțise și Horia. — Bine că ai venit, fiindcă aveam tocmai să-ți transmit o poruncă a Sfatului.

— Mi-e teamă că Sfatul va trebui să-și aleagă un alt sol în locul meu — răspunse însă Coriolan, zâmbind amarnic — deoarece inima îmi este sfâșiată, iar mintea mi-o paște nebunia.

— Nu se cade să vorbești astfel, fiule — zise vocea misterioasă, cu blândă dojană. — Îți cunoaștem durerea, știm că dispariția Ilincăi este pricina sângerării inimii tale. Dar ești bărbat și un bărbat trebuie să știe să-și învingă durerile, să știe să se resemneze.

— Să mă resemnez? — exclamă Coriolan și desnădejdea răsună în glasul lui. — Tu, Lumină Vie, mă sfătuiești să mă resemnez?... O, și eu, care-mi pusesem ultima nădejde în voi, cei cari știți toate, voi, cari cunoașteți atâtea din ceea ce scapă științei noastre, a muritorilor de rând! Fiindcă, dacă nici voi nu-mi puteți îndrepta pașii spre locul unde se găsește aleasa inimii mele, atunci....

— Oprește-te, fiule, pentru ca gura ta să nu

rostească vorbe cu păcat! — îl întrerupse misterioasa lumină. — Nu, nici noi nu știm unde se ascunde biata copilă, nici noi nu știm în ce chip a dispărut din peșteră. Am căutat-o peste tot locul și acolo, unde tu nu o poți căuta, dar nu este niciunde.

„În schimb, împrejurarea aceasta este un semn bun. Ea dovedește că llinca se găsește în viață. Fiindcă dacă ar fi fost ucisă de dușmanii ei — cari sunt și ai noștri — atunci i-am fi găsit trupul neînsufletit, am fi găsit măcar o urmă de moartea ei, pe care de altfel vrăjmașii nu ar fi ascuns-o, ci ar fi trâmbitat-o în toată lumea.

— Dar dacă vă înșelați în bănuielile voastre — răspunse Coriolan, cu nemărginită tristețe — dacă vrăjmașii noștri îi tăinuiesc moartea, urmărind astfel un scop ascuns? O, Lumină Vie, alungă-mi îndoiala din suflet, căci nesiguranța mă ucide, mă face să-mi pierd mințile!

— Stăpânește-te, fiule, căci nu e demn de un bărbat să bocească și să se lase doborât de apăsătoare! — răspunse glasul tainic. — În ceea ce privește bănuielile noastre nu ne putem înșela, deoarece moartea llincai ar însemna o izbândă pentru vrăjmași, cu cari aceștia s'ar fali și n'ar ascunde-o. Iată pentru ce, poți fi încredințat că aleasa inimii tale este în viață.

„În orice caz, află că, deoarece Sfatul a hotărât să-ți dea o însărcinare, ne luăm noi grija de a da de urmele dispărutei.

— Cum, vreți să mă trimiteți de aici, vreți să-mi luați și singura mângâiere ce mi-a mai rămas, aceea de a o căuta, de a răscoli împrejurimile, în nădejdea că o voi găsi? Nu, Nu, Lumină Vie, nu-mi puteți cere aceasta! Ar fi prea crud din partea voastră, ar însemna o nouă lovitură pe care ați da-o inimii mele sângerânde, lovitură, ce ar fi cu atât mai dureroasă cu cât de data aceasta nu ar mai veni de la dușmani, ci de la aceia, pe cari i-am socotit prieteni.